

Szalézi Értesítő

BESZÁMOLÓK

- ✓ Az MGS találkozósról
- ✓ A Zászlónk Kupáról

KÖSZÖNTŐK

- ✓ Verbényi István atya 70 éves
- ✓ Bíró Lóránt atya 80 éves

SOROZATOK

- ✓ Don Bosco pedagógiája a XXI. században
- ✓ Előttünk jártak

FÓKUSZBAN:
az új tartományfőnök beiktatása

Mazzarello Mária
kilencedik utóda
Yvonne Reungoat nővér

A SZALÉZI NEVELÉSI LELKIPÁSZTORI TERV
Don Pascual Chávez

KIK EZEK ÉS MIT AKARNAK?
A munkatársi ígérettételről

„Kedves Havasi Atya!

A bátorság, hogy megszólaljak, nem a félelem hiányából fakad, hanem azon véleményemből, hogy vannak olyan helyzetek és okok, melyek sokkal fontosabbak a félelemnél. Tizennyolc évvel ezelőtt valaki legyőzve saját félelmét teljesen az isteni Gondviselésre bízta önmagát azzal, hogy „igent” merészelt mondani akkor, amikor mindezt nem volt könnyű megtenni. Merészelt megtenni, mint Ábrahám, amikor bizonytalan életre vállalkozott. Merészelt álmodni, mert bízott abban, hogy Isten szereti és hívja őt, és ezért nem fogja cserbenhagyni.

Igen, tisztelt vendégek, szeretett rendtársak és kedves barátaim, ez a karizmatikus személyiség nem más, mint Havasi atya.

Kedves és szeretett Havasi atya! A kimondott szó: „atya”, a legszorosabban összefonódott a neveddel, hiszen személyedben, mi először, mint atyával találkoztunk és csak később, mint tartományfőnökkel.

Azután, hogy több, mint harminchárom évet Ausztriában éltél és dolgoztál, biztosan nem volt könnyű, mindent a hátad mögött hagyva teljesen új fejezetet nyitni életedben. Az előljárókba vetett

határtalan bizalmad az engedelmesség igaz modelljét adta számunkra. A kommunizmus alatt elszenvedett veszteségek, az emberek lelki törékenysége, a nemzeti öntudat semmivé válása nem tette könnyebbé feladatodat. De elhivatottságod, személyes bátorságod lehetővé tette a Magyar Szalézi Rendtartomány újjászületését. Nem volt krízis, melyben összeomlottál volna, nem létezett nehézség, melyet ne oldottál volna meg.

Mindez eszembe juttatja Don Bosco rózsasalugáról szóló álmát. Problémák és aggodalomra okot adó helyzetek idején hányszor hallottuk bátorító és mosolyt fakasztó csípős megjegyzésedet: „Megyünk, de nem tönkre”

Egy lehetséges válasz minderre? Hogy nem féltél a kiégéstől? Don Bosco gyakran hangoztatta: „Bízz a Szűzanyában, és majd meglátod, csodák történnek.” Igen, kedves barátaim, Ő az, aki mert egy lehetetlen álmot valóra váltani, mert az Úr szerető kezeire bízta magát. Mindebben megnyilvánul Havasi atya lelki élet iránti elkötelezettsége. Rendkívüli felelőssége és elfoglaltsága ellenére, mindig első volt a kápolnában. Mindez emlékeztetett minket, soha ne feledkezzünk meg Don Boscónak tett ígéretünkről.

Teréz anya egyszer azt mondta: „Nem az a fontos, hogy nagy dolgokat tegyünk, hanem, hogy az általunk tett kis dolgokat nagy szeretettel végezzük. Kedves Havasi atya, ez az a szeretet, melyet mutattál nekünk az elmúlt tizennyolc évben, és amelyre rendkívül büszkék vagyunk.

Imádkozunk, hogy a mi jó Urunk tartson meg jókedvben és elégedettségben, ahogy csak lehet. Köszönet Urunknak, azért a kiemelkedő tevékenységért, melyet Te adtál tartományunknak.

Végül szeretnék egy „Jóéjszakaórára” visszaemlékezni, melyben azt mondtad, hogy visszatérni Don Boscóhoz annyit jelent, mint visszatérni a fiatalokhoz. Visszatérni a fiatalokhoz, annyit jelent, mint az életre vezetni őket, a boldogságra vezetni őket, az Istenhez vezetni őket... Mindez lehetséges számunkra is a Te bátorságoddal, a tartományba vetett bizalmaddal, a lehetetlen álmot valóra váltó képességeddel.

Köszönjük Neked atya!!!”

a misszionáriusok nevében
S. Misquitta Claudius SDSB

Don Bosco kedves barátai!

Először szólók hozzátok a Szalézi Értesítőn keresztül.

2008. november 8-án volt tartományfőnöki beiktatásom, melynek előzményeként rendfőnökünk, don Pascual Chávez, kikérte a rendtársak véleményét, majd felkért, hogy fogadjam el ezt a szolgálatot.

Be kell vallanom, hogy volt egy kis félelem bennem, főleg amikor eszembe jutott, hogy esetleg nem tudom úgy elvégezni a munkám, ahogy szeretném, vagy szolgálatom hiányos lesz, mert nem leszek képes megismerni a nyelvet, mert külföldről jövök. De ebben a két hónapban rendkívül bátorító és megértő testvéri fogadtatásban részesültem. Részemről, természetesen szeretnék minden tőlem telhetőt megtenni, hogy szolgáljam tartományunkat.

Köszönetemet szeretném kifejezni elsősorban Havasi József atyának, aki tizenhét évben keresztül vezetett tartományunkat. Ő volt a sugalmazó és a jó pásztor, aki nagy szívvel vezette a tartományt, a munkatársakat és a fiatalokat.

Megköszönöm szalézi szívét és ragaszkodását a Társaság iránt. Mindig fontosnak tartotta a karizmánkat, a közösségi életet, a családiasságot és az imát.

Most gondolataim azon rendtársak felé irányulnak, akik a nehéz időkben is megtartották hitüket és reményüket. Ők készítették elő a területet, ahol most mi dolgozunk.

Tartományuk történelme igazi biblikus történelem. Az Úr vezetett minket hullámhegyen és hullámvölgyön keresztül úgy, ahogyan népét a sivatagon keresztül, hogy eljussanak az ígért földjére. Ahogyan Havasi atya mondta búcsúlevelében: „Figyeljete jól arra, honnan jövünk. Sok csodát láttunk”. Ezért „áldjuk az Urat és dicsőítsük az Ő nevét”.

A Szalézi Társaság egyetemességét látjuk abban, hogy tartományunkban tizenegy fiatal szerzetes munkálkodik, akik Indiából, Vietnámból és Lengyelországból érkeztek. Hála és köszönet nagylelkűségükért!

Szeretettel gondolunk most azon munkatársainkra, akik velünk együtt dolgoznak plébániáinkon, iskoláinkban, a kollégiumainkban, és a tartományi hivatalokban.

Nem felejttem el az oratóriumok és az ifjúsági központok animátorait sem. Kedves fiatalok várjátok el tőlünk a hit tanúságát és a Don Boscó-i lelkesedést.

Így együtt, Magyarországon egy szép szalézi családot alkotunk.

Mindezekért nagy megtiszteltetés számomra, hogy szolgálhatom a tartományt.

Van egy kincsünk: Don Bosco megelőző módszere. Ez a nevelési- és evangelizációs eszközünk, a lelkiségünk, és utunk a szentté válás felé.

Nem saját dicsőségünket keressük, hanem fiataljaink személyes és keresztényi növekedését. Ezt az értékes kincset Istentől kaptuk, ezért kell minden erőnk és tehetségünket befektetünk.

Közeledünk a karácsonyhoz. Karácsony ünnepén Isten jelenlétével megállítja a világot és életünk megszokott ritmusát. Isten szeretetének nagy misztériumát ünnepeljük Jézus Krisztust, aki jelen van köztünk. Csodálatos arra gondolni, hogy gyöngeségeink ellenére Isten közel akart kerülni hozzánk, hogy megmutassa irántunk való feltétlen hűségét. Isten, aki emberré lett a betlehemi jászolban, közel akar kerülni elsősorban a gyerekekhez és a társadalom szegényeihez. Így a karácsony minden szalézi, és Don Bosco minden barátja szívét megérinti.

Isten meghívta Don Boscót, hogy pap és pásztor legyen a fiatalok és legszegényebbek számára. Azon fiatalok számára, akik eltávolodtak a társadalomtól és az egyház hajójától. Szükségünk van olyan férfiakra és nőkre, akik nem félnek a nehézségekről és le tudnak hajolni, hogy felkarolják azokat a fiatalokat, akik a társadalom peremén találhatók.

Közel akarunk lenni ezek a fiatalokhoz és megmondani nekik: Isten szeret titeket.

Ezért nem úgy viselkedünk, mint a hőmérők, amelyek csak az időjárást mérik, hanem olyan termosztátokká kell válnunk, amelyek megemelik a hőmérsékletet, nem félnek a fiatalok előtt, és megmutatják az egész társadalomnak az evangélium útját, amit követni kell.

Isten megteremtette az embert, amelyben beteljesült.

Kedves Barátaim!

Áldott Szent Karácsonyt kívánok nektek! Isten legyen életetekben az erő és a szikla!

Segítő Szűz Mária legyen anyai segítségünk és Don Bosco biztos vezérünk.

Imádságos szeretettel:

P. Van Hecke Albert SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

SZTRENNA NEVELNI DON BOSCO SZERETETÉVEL

2008

A szalézi nevelési lelkipásztori terv,
mint a megelőző módszer eszköze

„A nevelési terv a szalézi pedagógiai módszertan alapvető eleme”. „Ez a terv irányítja és helyezi el a nevelési folyamatot azon a gyakorlati szinten, ahol az elméleti- és gyakorlati tevékenységek, erőforrások folyamatosan hatnak a fiatal fejlődésére”.

Don Bosco atyánkban 40 évesen tudatosult, hogy Isten meghívta a fiatalok közötti munkálkodásra. Az Oratóriumban megtalálta az élet értelmét. Ilyen formában az oratórium nemcsak egy emberi jóakaratból származó mű, hanem az isteni meghívásra adott válasz, amely illeszkedik az üdvösséghez. Művének megteremtéséhez sok nehézséget kellett leküzdeni. A fiatalok megszólításához alkalmas helyet kellett találni, új pasztorális stratégiát kellett megteremteni. Új formációs javaslatot kellett kidolgozni, mely megoldást ad a városi nagyipar megjelenésekor tapasztalható gazdasági, népesedési problémákra. Röpke tíz év alatt Torino népessége 17% nőtt. Don Bosco nem tekinti a nagyipar megjelenését minden rossz okozójának; a szegény rétegek iskoláztatására, mint értékes erőforrásra tekint, amely elősegíti a fiatalok munkához jutását. Látván azt, hogy a meglévő egyházi intézetek nem alkalmasak a szociális egyenlőtlenségek és kulturális változások feloldására, megpróbál új utakat keresni, új láthatárokat tervezni a csellengő, otthontalan nehézsorsú fiatalok részére. Ezekkel a feltételekkel új kezdeményezéseket és új műveket teremt. Megfogalmazza az „Oratóriumi általános szabályzat”-ot, hogy a sajátos nevelési stílusát bemutassa. Ezzel megteszi az első lépést a szalézi nevelési pasztorális terv létrehozásához.

Az operatív eszköz

A Szalézi Nevelési Lelkipásztori Terv a szalézi küldetés operatív eszköze. Ez az a tervszerű gondolkodás, amelynek vezetnie kell küldetésünket a különböző szalézi művekben. A Szalézi Nevelési Lelkipásztori Terv nem más, mint egy folyamat bizonyos helyzetre kidolgozott irányelve illetve egy javaslat a személyiség alakítására. Középpontjában a fiatal személye áll, önmaga teljes (testi-, értelmi-, érzelmi-, akarat-) valóságában, kapcsolataival (önmagával, másokkal, a világgal és Istennel) együtt. A Szalézi Nevelési Lelkipásztori Terv a nehézsorsú fiatalokra összpontosít. Közösségi gondolkodásra, fejlődésre serkent, és lehetővé teszi, hogy célokat, terveket és nevelési kritériumokat nyújtson a közösség számára. A Szalézi Nevelési Lelkipásztori Terv **minden szalézi intézet „személyi igazolványa”**. A társadalmi kultúra nagy és bonyolult struktúra, amely rendkívül pluralista és ahonnan a tömegtájékoztató eszközök különböző, sőt gyakran ellentétes értékeket, nyelvezetet, stílusokat és kritériumokat köz-

vetítenek. A fiatalok gyakran egyedül próbálnak tájékozódni ebben a bonyolult világban, igyekeznek megkeresni életük értelmét. Azon kérdésekre keresnek választ, amelyek megszabják életüket. Mára a család, az iskola és az egyház elvesztette azt a szerepét, amely régebben jellemezte. Ebben a szituációban a Szalézi Nevelési Lelkipásztori Tervnek kell olyan kínálatot nyújtania a fiatal számára, hogy a saját környezetéből kiindulva elvigye őt a teljes emberi érettségre, és az így megkapott felelősséggel vezesse saját életét.

A Szalézi Nevelési**Lelkipásztori Terv célja**

A fiatalok elvárásai többfélék. Sokan, bár nem tudatosan távol tartják magukat a hitől. Mások alkalmi vallásosságot élnek. A helyzetek zömében azt lehet látni, hogy a fiatalok keresik az igazságosságot, a szabadságot, az emberi érettséget, a vágy szükségletét és implicit módon Isten misztériumának ismeretét. Tehát, egy olyan perspektívában, ahol a nevelés evangelizál és az evangelizáció nevel, a Szalézi Nevelési Lelkipásztori Terv célja az, hogy minden fiatal képes legyen a hit és kultúra közötti szintézis végbevételére. Élje meg úgy hitét, hogy annak legnagyobb értéke az élet legyen. Ezzel az értékkel nyitott szemmel tud járni a világban, képes lesz az új kulturális kihívások befogadására és tudatosítja önmaga számára, hogy ezek az értékek és az Evangélium segítségével másokat is Isten felé vezetnek. Így a Szalézi Nevelési Lelkipásztori Terv Don Bosco megelőző módszerének kifejezése lesz. Olyan eszköz, amellyel maga Don Bosco is kifejezte lelkesedését a fiatalok nevelése iránt és megvalósította álmát, hogy minden fiatal „jó keresztény és becsületes polgár” legyen.

A megelőző módszer és az emberi jogok

„A nemzetközi nyilatkozatokban és nevelési terv elméleti szempontjai között egyaránt megtaláljuk a következő fontos tényezőket: az élethez való jog, a neveléshez való jog, az oktatáshoz való jog, a pihenéshez, a játékhoz és a szórakozáshoz való jog és a munkához való jog”.

A 2001-s Confrontón sokszor elhangzott Tonini bíborostól a következő mondat: „Először emberek vagyunk, azután polgárok”. Az élet hasonlónak tesz minket. Ugyanolyan méltósággal kell megélni ezt a Föld minden részén. Ahhoz, hogy méltó módon élhessük életünket, olyan gondolat és olyan erő kell, hogy támogasson minket, amely segíti az új generációk nevelését. Az élet védelme olyan alapvető jog, amely különböző szituációkban - legyen az politikai, kulturális vagy szociális - fontos és alapvető

elem életünk folyamán. Az élet védelmében folytatott harcban ennek a jognak olyan hídnak kell lennie, amely egy emberibb és minőségibb élet reményével segít felkarolni a szegény népeket. Ezeket az eszményeket le kell fektetnünk nevelési programjainkban, miközben nem szabad elfelejtenünk azt a tényt, hogy emberek vagyunk, és hogy meg kell védenünk az emberi fajt.

1948-ban az ENSZ deklarálta a gyermekek jogait. Földünkön azonban vannak olyan népek is, akik még nem hallottak ezekről a jogokról. Más népek azért nem ismerik, mert a saját kormányuk nem akarja elfogadni azokat. Hogyan beszélhetünk az élethez való jogról, ha a legfejlettebb országok azok, akik törvényeik által megengedik az abortuszt? Hogyan beszéljünk neveléshez való jogokról, amikor rengetek gyerek és fiatal nem részesül mindezekben? 1989 novemberében New Yorkban kihirdették a gyermekek jogait. A törvény második cikkelyében meghirdeti a *diszkrimináció elleni jogot*. Az egyezményt egyes államok tiszteletben tartják, és biztosítják a joghatóságuk alá tartozó gyermekek számára az egyezményben lefektetett jogokat. Minden megkülönböztetés nélkül garantálják a gyermekeknek vagy szüleiknek (törvényes képviselőjüknek), fajra-, színre-, nemre-, nyelvre-, vallásra-, politikai- vagy más véleményre-, nemzeti-, nemzetiségi- vagy társadalmi származásra-, vagyoni helyzetre-, cselekvőképzetlenségre-, születési- vagy egyéb helyzetre való különbségtétel nélkül”.⁷ Mit mondhatunk akkor az elnyomott etnikai kisebbségekről, az utcagyerekek milliőről, vagy azokról, akik éhen halnak, a kiskorú prostituáltakról, vagy a gyermekkereskedelemtől? Hol van a játékhoz való jog, amikor sok gyermek éhbérért dolgozik?

Éreznünk kell, hogy az emberiség elegendő erőforrással rendelkezik ahhoz, hogy a világban mindenki emberhez méltó módon tudjon élni. Ennek ellenére a statisztikák azt mutatják, hogy Észak- és Dél-Olaszország között évről évre nő a különbség. Nyilvánvaló az a tény, hogy a gazdasági érdekek egy materialista társadalomban meghatározzák azokat a prioritásokat, amelyek legfőképpen a reklámok segítségével valósulnak meg. Csak az agresszív és versenyképes cég tud megélni a piacon. Ez a kellemetlenül agresszív, profitorientált stílus napjainkban helyet követel magának a pedagógiai intézményekben is. Mit tudunk tenni? A nevelésnek ablaknak kell lennie világunkban, olyan motornak, amely átalakítja a társadalmat. Ezért meg kellene hallgatni azokat, akiknek nincs módjuk beszélni; megérezni, miben szenvednek, megmutatni a nagyvilágnak az éhséget, a szomszédoságot, a mezítelenséget

árnyoldalait. Meg kell ismertetni az emberekkel azt a rengeteg erőfeszítést, amit a nők méltóságáért, a békéért teszünk. Látjuk, hogy néhány szervezet már megkezdte munkáját ez irányban, eredményeket tudnak felmutatni az élet védelmében, az emberiség jogaiért és a népek jogaiért való harcban.

A prioritásainkat azonban meg kell változtatnunk. Az emberi személyiség formálásában előre kell mozdítanunk az evangéliumban megfogalmazott szabadságjogokat, a kritikai- és a szociális érzéket. A nevelés az együttműködés, a szolidaritás és a szociális

igazságosság útján kell, hogy fejlődjön. Olyan kritériumokat kell lefektetnünk, amelyek a nevelést olyan mechanizmussá alakítják, ami jobba teszi a társadalmat. Mindehhez fontos egy *kritikus* gondolkodásmód, mint eszköz, mely fel tudja mérni a valóságot. Mindebben nagy szerepet kap a *helytállás*, amely kialakítja, hogy kiegyensúlyozott kapcsolatban éljünk a közösség többi tagjával. Vonatkozási pont lehet minden nevelőnek az *emberi jogok megtartása*. Döntő, hogy az eddig elhangzott kritériumok *valóra váljanak*, ne csak üres kijelentések legyenek.

Az emberi jogok előmozdítása szalézi út. A szalézi nevelési módszer segít bennünket abban, hogy a társadalmat átalakítsuk, a kritériumokat megváltoztassuk oly módon, hogy minden ember méltóságban éljen. Az emberi jogok, főleg a gyermeki jogok tiszteletben tartása az az út, amibe bele kell fektetni mindent erőt, hogy emberibb életet éljünk.

Don Pascual Chávez egyetemes főnök
BS 2008/10-11

(fordította: Depaula Flavio)

Szalézi Pedagógiai Konferencia 2008.

Hagyományosnak mondható őszi program a szalézi tartomány pedagógiai konferenciája, melyre november 14-én az óbudai Salesianumban, a Tartományfőnökségen került sor, az ország minden részéről érkező közel 200 érdeklődő - pedagógus, szalézi munkatárs és gyerekekkel foglalkozó fiatal - részvételével.

A konferencia célja az volt, hogy a pedagógusok elé tárja a XIX. század nagy nevelőjének, Bosco Szent Jánosnak ma is aktuális pedagógiai módszerét, rámutasson arra, hogyan lehet alkalmazni a mai viszonyok között.

Fontosnak éreztük, hogy utat mutassunk: a korunk kihívásaira adott pedagógiai módszertani válaszokat miként tudjuk összekötni a Don Boscó-i hagyománnyal és a keresztény értékrenddel.

Külön aktualitást adott az ideai találkozáshoz, hogy a médiából többször értesültünk olyan atrocitásokról, amelyek az iskolákban a pedagógusokat érték. Ezen problémakör történeti, filozófiai, biológiai és módszertani hátterét igyekeztünk körbejárni, gyakorlati megoldásokat javasolni. A téma szalézi megoldása iránt nagy érdeklődés mutatkozott.

A konferenciát rangos előadók neve fémjelzte. Elsőként Rózsáné dr. Czigány Enikő szalézi munkatárs, gyógypedagógus, főiskolai tanár az agresszív, nehezen kezelhető gyerekek viselkedésének okaira próbált rávilágítani és gyakorlati megol-

dásokat adni a velük foglalkozó pedagógusoknak. Enikő magával ragadó stílusa, megélt tapasztalata azt eredményezte, hogy a hallgatóság soraiból többen konkrét problémára igyekeztek választ találni nála.

Idén szeptembertől Óbudán új intézménnyel gyarapodott a Szalézi Család. Egerváriné Hernádi Gabriella intézményvezető az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda óvodáját mutatta be színes előadásában, és az óvodások magyar- ill. német csoportjának játékos-táncos bemutatóján keresztül.

Az év során több érdeklődő jelezte, szeretne megismerkedni a szalézi animátorok munkájával. Így került sor Csány Márton, a Szalézi Ifjúsági Mozgalom képviselőjének bemutatkozására, aki az animátorok és az iskola kapcsolatáról beszélt, arról, hogyan segíthetik az animátorok a pedagógusok munkáját és lehetnek partnereik a nevelés terén.

Az utolsó előadó Dr. Hoffmann Rózsa egyetemi docens, a PPKE pedagógiai intézetének vezetője rendkívül színvonalas előadásának első részében a konzervatív és liberális oktatáspolitikák párhuzamáról beszélt, a folytatásban pedig napjaink katolikus közoktatását mutatta be.

Az egész napos konferencia végén, lelkesen, tudással, érzelmekkel feltöltődve úgy állhattunk fel a díszterem székeiből, hogy jövőre mindenképpen találkozunk.

Koblencz Attila

▲ Rózsáné Dr. Czigány Enikő

▲ Egerváriné Hernádi Gabriella

▲ Csány Márton

▲ Dr. Hoffmann Rózsa

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

Tanulható-e az érzelem?

A nyári olimpiai játékokat nézve, hallgatva az öröm, a csalódás sokféle szimpatikus és kevésbé rokonszenves megnyilvánulási formájával találkozhattunk. Eredménytelenség esetén volt, aki sírt, aki haragos kézlegyintéssel vagy durva kifejezéssel nyugtázta, de volt, aki a versenytársára irányította csalódottságát. Győzelem esetén volt, aki sporteszközét elhajítva, boldogan ugrálva, más a győzelem jelét kitörő örömmel mutatva, volt, aki a kamera felé – feltehetően a szeretteinek ajánlva – küldött egy-egy puszt és többen is voltak olyanok, akik az ég felé fordulva vagy a Jóistennek adtak hálát, vagy elhunyt szerettüknek, barátjuknak vagy volt társuknak ajánlották győzelmüket. A riportokban többen is felvállalták hitüket, és mindenkinek példát adva, illetve sokakat elgondolkodtatva a saját kitartó munkát lehetővé tevő, megerősítő gondviselésnek tudták be eredményeiket.

A fejlődéslelektannal foglalkozó kutatók szerint a gyermekek első életévük végére hat alapérzelmet képesek kifejezni: öröm, harag, szomorúság, félelem, meglepetés, undor. Ezeket elsődleges érzelmeknek nevezik, mert „egyszerű és közvetlen kapcsolatban vannak az őket kiváltó eseményekkel” (Cole, Cole, 2003., 262.). Pl.: öröm az anya vagy apa meglátására, undor egy rossz ízre, stb. A másodlagos érzelmek azonban a szocializáció folyamatában elsajátított normák, szabályok és célok között nyilvánulnak meg, amelyben már az éntudat is szerepet játszik. „a másodlagos érzelmeket társas érzelmeknek is tekinthetjük, mivel sértik vagy támogatják a gyermek éntudatát.” (Cole, Cole, 2003., 262.) Éntudatos érzelmeknek is nevezzük őket. Ezen érzelmek közé tartoznak: büszkeség, szégyen, zavarodottság, bűntudat, lelkiismeret, kíváncsiság, bátorság, rokonszenv, ellenszenv, stb.

Visszaemlékezve az olimpiai játékokra, az öröm többféle módját látva volt köztük szimpatikus és kevésbé rokonszenves megnyilvánulási forma. Sokszor a közünk lévő gyermekek, fiatalok is örömük kifejezésére olyan módokat, szavakat használnak, amelyekkel megdöbbennek vagy elgondolkodtatnak minket, vajon mit jelent (pl.: király, sirály, baró, kul, zsír, atomkirály, stb.) amit mondtak. Arra gyakran, csak a szövegkörnyezetből, nonverbális jelzéseik értelmezéséből tudunk következtetni. Az sem ritka, ha csak sejtjük az örömüket. Az igazi öröm, az, pozitív érzelmeket szabadít fel. Szeretettel, továbbá teljesítményre ösztönzést, segíteni

akarást, a másinak ajándékozást, a jól végzett munka utáni felszabadulást, neveltjeink sikerein, életük révbejutása feletti megnyugvást, stb.

Öröm-e a „sikeres” bosszú, a másik sikeretelensége feletti öröm, a céltalan rombolás feszültségoldó megnyugvása, stb.? A nyári olimpiai játékokon látott sikertelenségre adott viselkedéses megnyilvánulások eltérő módja, vajon miből fakad? Ezek mind olyan élményekre adott válaszreakciók, amelyek valamely cselekvés megakadályozását, sikertelenséget, a magunktól elvárt teljesítmény el nem érését a kudarcot követik. Ezeket a kínos élményeket követő érzelmeket frusztrációnak nevezzük, amelyeket nemcsak a fentiekben leírt események, hanem vonzalmaink, szeretetkapcsolataink kudarcai, kirekesztettségünk is kiválthatnak. A frusztrációra adott harag, düh kifejeződhet a környezet felé irányuló vagy a kudarcért önmagát felelőssé tevő ön maga ellen irányuló agresszivitásban, valamint a történeteket észérvekkel magyarázó érzelmi racionalizációban. Az, hogy a három reakciómód közül mely megnyilvánulási forma jellemzi viselkedésünket, azt a környezetből elsajátított minták is befolyásolják. Sajnos a családi kapcsolatokban a szülők a szeretet, gyöngédség, megbocsátás stb. magatartásmódokban szemérmesebbek, mint a diszharmonikus családi helyzetekben a veszekedések, egymást sértő, sokszor durva megjegyzések, vádaskodások kifejezésében. Ugyanígy a tágabb környezetből, a médiából is gyakoribb a negatív érzelmek közvetítése, mert az értékrend felborulásával már szinte csak annak van hírértéke, amelyet valami szokatlan, meghökkentő vagy megbotránkoztató konfliktus előzött meg.

Don Bosco többségében szeretetsebekben bővelkedő, szegénységben élő, bántalmazott, sokszor a szüleiket is elvesztő frusztrált, sokszor már bűncselekményekkel is vádolt fiatalokat fogadott be. Tudta mi a küldetése, de szinte ugyanazokat a kérdéseket is megfogalmazta, amelyeket mi munkatársak, pedagógusok: „Az emberi társadalom legértékesebb és legtörékenyebb részei ők, mert rájuk építik egy boldogabb jövő reményét. A szülői nemtörődömséget, a semmittevést, a rossz társaságot, melyekhez különösen az ünnepnapokon csatlakoznak, félretéve, könnyebbé válik sebzett szívükben a rend, a jó ízlés, a tisztelet, a vallás alapjait lerakni, mert ha mégis megtörténik, hogy ily fiatal korban bajba kerülnek, ez sokkal in-

kább a könnyelműség semmint a gonoszság számlájára írható. Ezeknek a fiataloknak tényleg szükségük van egy segítő kézre, amely törődik velük, távol tart a bűntől, tanít és vezet az érények ösvényén. A nehézség abban áll, hogyan is lehetne egybegyűjteni őket ahhoz, hogy lehessen velük beszélgetni, és az erkölcs útját megmutatni.” (Cameroni, 2008., 34.) Munkásságát feldolgozó írásokban az oratóriumi környezetet, tevékenységet, a fiúk reakcióit felidéző különböző visszaemlékezésekben csak elvétve találkozunk olyan érzelmi megnyilvánulásokkal, amelyek az adott helyzetben inadekvátak, bántóak lettek volna. Pedig konfliktushelyzetekben az érzelmi kifejeződések sokszor kicsúsznak az akarat szabályozása alól. Vajon mi volt Don Bosco titka, mi az, amit ma nem tudunk, vagy nem merünk úgy felvállalni, mint ő? A hit, az elfogadás, a megbocsátás, a szeretet. Giuseppe Brosio egy alkalommal szomorú magányban lelt Don Boscóra. Többszöri kérésre elárulta, hogy egy fiú súlyosan megsértette. „Ami engem illet – tette hozzá –, nem érdekel; az, ami annyira fáj, hogy ez a neveletlen gyermek a kárhozát útján jár.” Don Bosco fájdalommal dühöt váltott ki Brosioból és számon akarta kérni a fiút, de Don Bosco közös „bosszúállásra” hívta őt. Majd közösen imádkoztak a támadóért.

Sokszor félünk attól, hogy naivnak, boldognak néznek minket. Nem merjük felvállalni azt, ami a hitünk alapja. Nemcsak a környezet reakcióitól félünk, hanem sokszor a gyermekektől is. Így az is előfordulhat, hogy bizonyos helyzeteket félreértünk, esetleg igazságtalanul ítélünk. Igaz, hogy az alábbi idézetet egy szalézi misszionáriusnak írta, de számunkra is elgondolkodtató és mintaadó gondolatokat vetett papírra:

„Tégy róla, hogy saját szemeddel is meglekintsd a dolgokat. Amikor valaki hiányosságokkal vagy felületességgel küszködik, figyelmeztess, nehogy a rossz még rosszabbat szüljön. **A te példamutató életed, a párbeszédben és utasításokban megnyilvánuló szereteted, s hogy képes vagy a mások hibáinak elviselésére, sokat jelentenek a kongregáció számára.**” (Cameroni, 2008., 27.) A mi esetünkben a ránk bízott gyermekek, fiatalok számára.

Don Bosco tudta, hogy a pozitív érzelmek alapja: „...**Szeretet, türelem, kedvesség,** és sohasem megalázó dorgálás vagy fenytetés. **Jót tenni bárkivel, de rosszat senkivel sem.** Igaz legyen ez a szaléziak családjában csakúgy, mint a külsős vagy bentlakó növendékek között.” „...légy nagyon türelmes, de a szabályok betartásakor mutass kellő szigorot.” (Cameroni, 2008., 69.)

Rózsáné Czigány Enikő
szalézi munkatárs

Kik ezek és mit akarnak?

Gondolatok a munkatársi ígérettétel kapcsán

- Kik is a szalézi munkatársak, mit akarnak, hányan és hol vannak, hogyan dolgoznak, mit vállalnak? - effajta kérdéseket szoktak feltenni, nekem is, feleségemnek is, amióta ígéretet tettünk, és pont erről volt szó Zágrábban is október elején, a Szalézi Munkatársak Regionális Kongresszusán.

Volt, amikor a szalézi munkatársak létszámát a Szalézi Értesítőt olvasók címlistáján szereplő nevek számával határozták meg. Ennél a többbezes számnál sokkal kevesebb azoknak a száma, akik valóban ígéretet tettek. De hányan vannak, akik meg is szokták újítani ígéretüket? És azok, akik tudják azt, hogy meg is kéne újítani azt időnként? És akik ígéretet tesznek, tudják-e, hogy mire tesznek ígéretet?

A munkatársi szerepvállalás módját a Szalézi családban a gyönyörű nevet viselő „Apostoli élet terve” elnevezésű regula foglalja keretek közé. Ez a szabályzat Don Bosco és szerzetes utódai, valamint a velük munkatársi munkát vállalt személyek és utódaik tapasztalatai nyomán formálódik folyamatosan, hitelesen, ez jelenti a viselkedési normákat, a hivatkozási állapot.

A munkatársakra vonatkozó szereposztás lényege, hogy kapcsolataik,

befolyásuk, szakmáik, tudásuk, tehetségük szerint, „apostolként” legyenek jelen a világban, elsősorban a fiatalokért. A jelenlét nem lehet passzív várakozás, hanem az örömhír aktív, alkotó, időszerű közvetítése.

Szalézi munkatársként a világban élve ki kell fejlesztenünk érzékenységünket a környezetünkben élők – elsősorban az ifjúság – problémái iránt, és ezzel egyszerre kell a szalézi karizma segítségével közvetítenünk az örömhírt, hogy van megoldás. Ahogy azt Ábrahám Béla atya mondta Újpesten, a munkatársak ígérettétele alkalmából: „Aki tudja, hogy hol az oázis, annak azt nyilvánosságra is kell hoznia...”

A szalézi munkatársak életének minden fontos mozzanatára tartalmaz eligazítást az „Apostoli élet terve”. Ennek legfrissebb, a korábbiakhoz képest néhány fontos ügyben módosítást tartalmazó változatát fordítjuk jelenleg, rövidesen egységesen szerkesztett formában magyar nyelven is meg fog jelenni és el fogjuk juttatni az összes munkatársi csoport vezetőjének. A szabályzat egy fontos része kitér a munkatárs-jelöltek belépésének feltételeire a Munkatársak Egyesületébe és az ígérettétel módjának szabályaira. Örömdetes tény, hogy ebben az évben már három munkatársi csoport bővült olyan új munkatársakkal, akik ígéretet tettek (Pécsett, Kazincbarcikán és legutóbb Újpesten).

A felkészülés az ígérettételre és maga az ígérettétel nem csupán egy formáság, hanem a Szalézi családba való beilleszkedést, kommunikációt, kapcsolattartást, együttműködést és állandó képzést jelenti. Ennek a szabályai az alábbiak:

- Minden munkatárs-jelölt csatlakozzon egy helyi központhoz, amelynek taglét-

száma legalább 6 fő, van elnöke (munkatárs) és küldöttje (szerzetes, SDB vagy FMA).

- A munkatárs-jelölt egyrészt kapcsolódjon be a helyi központ munkájába, másrészt rendszeres képzésen (formáció) vegyen részt, ami a katolikus ismeretekre és Don Bosco életével, szándékaival, a szalézi renddel kapcsolatos ismeretekre terjed ki.

- A képzés és a munkába való bekapcsolódás minimális időtartama egy év.

- A képzés befejezését követően a jelöltnek írásban kell kérnie felvételét a Munkatársak Tartományi Egyesületébe, amely kérelmet a helyi központ vezetője a csoport írásbeli véleményével együtt köteles eljuttatni a munkatársak tartományi tanácsának.

- A munkatárs-jelölt kérelmét a tartományi tanács a helyi központ véleményének figyelembevételével bírálja el.

- Ha a munkatársak tartományi tanácsa a jelölt felvételi kérelmét elfogadta, akkor tehet a jelölt ígéretet. Az ígérettétel az Egyesületbe való belépést jelenti, a szabályainak elfogadásával együtt.

- Az ígérettételt a munkatársak tartományi tanácsának elnöke vagy kinevezett helyettese fogadja el, lehetőleg a helyi központ és a tartomány delegátusainak jelenlétében.

Az ígérettételt rendszeresen meg kell újítani, és ebből az alkalomból újra mód nyílik a számvetésre, erőgyűjtésre, ünnepelésre. Kísérje áldás a magyar szalézi munkatársak törekvéseit, munkáját!

*Ónodi Gábor koordinátor,
a Szalézi Munkatársak Tartományi
Egyesületének elnöke*

Elérhetőségek megtalálhatók
a www.szaleziak.hu honlapon

Szalézi munkatársak ígérettétele Újpest-Megyeren

Régi kapcsolatok és ismeretségek megkoronázásaként került sor október 26-án a 9-órás szentmisén nyolc szalézi munkatárs ígérettételre az Újpest-Megyer-i templomban. A szentmisét Ábrahám Béla atya, a munkatársak felelőse és Vendrey Gábor atya, templomigazgató-plébános mutatták be. Az eseményen részt vett Ónodi Gábor, a szalézi munkatársak koordinátora, valamint az ígérettételő családtagjai és hozzátartozói. A szentmisén a Don Bosco gyermek-kórus szolgált, énekeivel emelve az ünnepi hangulatot.

Újpest-Megyer igazi missziós terület, nagy városrész, sok a fiatal, a környéken nagyon sok a tennivaló. A munkatársi csoport létrejötte főként Gábor atya odaadó, kitartó, ösztönző, segítő szeretetének köszönhető, aki példamutatóan látja el a fiatalok testi-lelki szolgálatát nem csak a plébánián, hanem a Páli Szent Vince Szakiskolában is. Valós missziós tevékenységet végez, amiben a most ígéretet tett munkatársak kezdettől fogva, mostantól pedig még inkább igyekeznek majd a segítségére lenni.

Varga Géza szalézi munkatárs

MGS találkozó

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom Európai Koordinációs csoportjának IV. találkozója

Szerdán reggel repültem el Madridba, ahonnan másnap hajnalban indultunk tovább kocsival La Coruna felé egy spanyol szalézival, akit a korábbi alkalmakról ismertem. La Corunában volt két szabadnapom, mivel csak pénteken kezdődött a Szalézi Ifjúsági Mozgalom Európai Koordinációs csoportjának IV. találkozója. A konferencia legfőbb témája a 2009-es Confronto előkészítése volt, amelynek vezérgondolata: "Legyünk Krisztus tanúságtevői, Don Bosco szellemében". Kiscsoportokban beszélgettünk arról, hogy a különböző országok fiataljai "tanúságtevői vagy csak szemlélői" a hitnek. Szombat délután Santiago De Compostellába mentünk, itt ér véget a híres "El Camino" zarán-

A találkozó résztvevői Szent Jakab sírja előtt

dokút, és a bazilikában található Szent Jakab apostol sírja, Jézus tizenkét tanítványa közül az első aki vértanú halált halt. Jézus halála és a Szentlélek eljövetele után Jakab apostol egészen eddig érkezett el Jeruzsálemből. Ez a hely csodálatos, tényleg a hitnek az erődítménye. A levegőben, az atmoszférában van valami nagyon különös, valami hihetetlenül értékes és magával ragadó, amit nem lehet elmagyarázni. Santiago (Szent Jakab) sírjánál háborzongató érzés belegendolni, hogy ott a közeledben van valami, ami ugyanolyan közel volt magához az igazi Jézus Krisztushoz a történelemben kétezer-valahány évvel ezelőtt, mint most hozzád. Számomra ez a délután volt a legszebb élmény, bár La Coruna tényleg egy hihetetlenül gyönyörű város. Ez a vidék a "Fines terre" azaz a föld vége, ahogy régen hitték az európaiak. Az óceán öblében a parton található a szalézi ház. Ami számomra mindig nagyon sokat jelent így most is, a találkozás más ország szalézisaival. Érzek bennük egy nagyon különleges, felemelő és biztonságot nyújtó karizmát. Pedig különböznek a nyelvükben, a kultúrájukban és érdekes, hogy mégis van, amiben nagyon is közösek: a szalézi karizmában. Ahogyan beszélnek, megállnak és elgondolkoznak azon, amit mondok és az Isten országát hirdetik a válaszukban is. Sokat beszélnek Róla és mindig tovább tudnak nézni a gyakorlati problémákon. Ahogyan Don Boscoról beszélnek, és ahogyan ténylegesen érdeklődnek a fiatalról, akivel beszélnek, mélyre hatoló kérdéseket tesznek fel. Így számomra mindig nagy lendületet ad, amikor élőben tudok beszélni ezekkel a szaléziakkal, és tőlük sok erőt kapok, hogy hazatérve újra megpróbáljak Don Bosco hirdetője és továbbélte-
tője lenni a saját környezetemben.

Csány Marci

Animátorok és vadócok találkozója Balassagyarmaton

Animátor találkozó

Újabb nagyszerű alkalom volt az ismerkedésre és a régi emlékek, barátságok felelevenítésére az idei őszi animátortalálkozó október 10-12. között. A társaság most Balassagyarmaton gyűlt össze, ami ugyan sokak számára hosszú utat jelentett, de egy nagy adag frissen sült palacsinta és egy kancsó finom tea mellett mindenki hamar elfelejtette az utazás fáradalmait. Volt alkalmunk körbesétálni a városban is és közben megbeszélni az elmúlt fél évet. Külön öröm volt, hogy Mogyoródról is jöttek animátorok Kovács Kati nővér kíséretében. Mindenki valamilyen módon elhozta a saját oratóriumát: a hangulatot, a játékokat, de legfőképp a jókedvet.

Lengyel Bálint

„Azért ők is tudnak valamit a fociról...”

Szalézi sikerek a Zászlónk Kupán

Mint minden évben, idén is szeptember utolsó hétvégéjén rendezték meg Zuglóban immár tizenkilencedik alkalommal a Zászlónk Kupát. Idén a hetvenkét induló csapat közül nyolc szalézi érdekltségű csapat is részt vett a nagyszabású focirendezvényen. A nagy múltú Zászlónk Kupa jó hangulatban és nagy csatákkal fűszerezve zajlott az új helyszínen, a zuglói MTK pályán, és a torna végén a szalézi csapatok három éremmel térhettek haza.

A senior (felnőtt) kategóriában huszonöt csapat elől vitték el a kupát az óbudai SCO-sok. Mivel a Tápióshowder tavaly végleg elvitte a senior-kupát az új vándorkupára így elsőnek most az SCO neve került.

A serdülők között is szalézi sikert könyvelhettünk el: a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola csapata nyert, kiváló játékkal. Az óbudai Don-Boszik a lányok-asszonyok mezőnyében végzett a dobogó harmadik fokán, Don Bosco fiai így elégedetten térhettek haza az öt kategóriában folyó küzdelmek végén, hiszen két kupát és egy bronzérmet vihetek magukkal!

A szintén óbudai SCO-Savio csapat a Bocs Kupában lett idén harmadik.

SCO - Megnyertük!

Szeptember elején az óbudai oratórium immár hatéves focicsapata a Szalézi Calcio Óbuda alakított két fiókcsoportot, 8-10 és 11-13 éves korosztályban akiket a nagycsapat játékosai edzenek heti két-két alkalommal. Talán még nem is a közös munka gyümölcének nevezhetjük de mindenképpen biztató kezdetnek, hogy a két korosztályból a Zászlónk Kupára összevegyített csapat első nekifutásra, hatalmas küzdelemben bronzérmet szerzett! Az animátorokból, szerzetesekből és Don Bosco-közel fiatalokból álló nagycsapat immár hatodszorra futott neki a küzdelemnek, két elvesztett döntővel és egy bronzéremmel a háta mögött, melyeket az elmúlt évek alatt gyűjtött össze.

2008 meghozta az áttörést az SCO számára és az összes meccsén diadalmaskodva az első szalézi csapat lett, amely a Zászlónk Kupa tizenkilenc éves történelmében meg tudta nyerni a felnőtt kategóriát. A Szalézi Calcio Óbuda több kupát szerzett már itthon és külföldön is néhányat, de ez a győzelem mégis különleges ízű volt a fiúk számára mert az elmúlt évek csalódásait sikerült feledtetni ezzel a sikerrel.

Jelenleg csütörtökönként az ELTE bajnokságban, hétfőken pedig a Katoli-

SCO Óbuda - bajnokok a senior kategóriában

A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola csapata - bajnokok a serdülők kategóriájában

kus Labdarúgó Bajnokságban versenyez a csapat hétről hétre. Az a csapat amelyiknek különleges ismertetőjele, hogy minden meccs vagy kupa előtt a térfél közepén körben állva szólítják meg közösen pár pillanatra a Bíró - de nem azt amelyik már a pálya közepén türelmetlen-

kedik, hanem az örökké jószágos és legigazságosabb Bíró, az Istent.

A Zászlónk Kupáról (és az elmúlt hat évről) képeket, részletesebb történelmet, az utánpótlás-nevelés aktualitásait és egyéb érdekességeket is lehet találni honlapunkon a <http://sco.uw.hu> weboldalon.

Csány Marci

Újabb misszionáriusok érkeztek

Idén októberben a távoli India újabb ajándékot küldött a magyar tartománynak: két indiai misszionárius lépett magyar földre, hogy országunk ifjúságát szolgálja. A magyar szaléziak és az óbudai fiatalok azonnal megkedvelték ezt a két vidám és lelkes szerzetesnövendéket. Ismerjük meg őket mi is!

Dias Pradeep - Huszonöt éves szerzetesnövendék október elsején érkezett. Bombay tengerparti részéről való, egy indiai nagycsaládban nőtt fel. Olyan családközösségben élt,

ahol öt család lakott együtt egy nagy házban, és a sok gyermek közül ő volt a legidősebb. Lakóhelye közelében nem volt szalézi ház, Don Boscót egy életrajzi könyvből ismerte meg. Mindig vágyakozva nézte azokat a fiúkat, akik a Don Bosco Lonavala intézetben tanultak. Olyan akart lenni, mint ők. Ez egy kollégiummal egybeépült iskola, ahová sok fiú ment tanulni a környezetéből. Hazatérve lelkesen meséltek élményeiről, sok új játékot tanítottak meg a többieknek. Nagyon boldog volt, amikor ő is megkezdte tanulmányait ebben az iskolában. Ott ismerkedett meg Lyttonnal és együtt indultak a szalézi szemináriumba, ahol találkoztak azokkal a fiatal szaléziakkal, akik misszióba mentek. Megmagyarázhatatlan módon különösen Európa vonzotta. Így például nagyon megtetszett neki, amikor Claudius előadást tartott nekik Magyarországról, de akkor még nem gondolta, hogy ő is ide kerül majd. Amikor elmondta előjárójának, hogy misszionárius szeretne lenni, ő azt tanácsolta neki, hogy várjon még, és négy évre elküldte Madya Pradeshbe, hogy megérlelődjön a hivatása. Ez a hely a legnehezebbnek számít Indiában. A keresztényeknek nem szabad nyilvánosan dolgozni, nincsenek papok. Itt először angolt tanult, majd hindi nyelvből szerzett diplomát.

Amikor 2007-ben a rendfőnök Indiába látogatott, Pradeep visszatért Bombayba és megírta kérelmét: Európába szeretne jönni misszióba. És íme, most itt van, és nagyon örül, hogy a vágya teljesült. Szülei nagyon nehezen engedték el, mert arra számítottak, hogy legidősebb fiúként elsőnek fog munkába állni és anyagilag segíti majd a családot. Azt szerették volna, ha a haditengerészet kötelékébe áll, de belenyugodtak, hogy nem így történt. Pradeep szívesen zenél - trombitálni tanult. Szerinte nagyon fontos, hogy egy szalézi tudjon valamilyen hangszeren játszani. Nem lényeges, hogy művészi

szinten és tökéletesen tudjon muzsikálni, de a gyerekeket meg tudja tanítani zenélni. Legszívesebben a 13-14 éves fiúkkal foglalkozik, akik nagyon fogékonyak, és akiket a serdülőkor küszöbén még nagyon sok mindenre meg lehet tanítani.

Raja De Rossi szerzetesnövendék október 19-én érkezett Magyarországra. Ez a huszonhat éves, tetterős szalézi a Trichy-i tartományból jött és idén május 24-én tett örökfogadalmat. Maduraiban,

Tamil Nadu tartományban született és ott is nevelkedett, öt gyerek közül legfiatalabbnaként. Nevét egy olasz misszionárius után kapta, James De Rossi után, aki az ő plébániájukon tevékenykedett. Első találkozására Don Bosco lelkeségével mégsem egy szerzetes paphoz fűződik. Lakóhelyére Don Bosco nővérek jöttek, és amíg a rendház épült, De Rossiék házában laktak - ezek a nővérek beszéltek neki először Don Boscóról.

De Rossi a szalézi egyetemen töltött tanulmányai során értette meg hivatását, ahol filozófiából szerzett diplomát. Hét éve szalézi, higgadt, érett személyiség. A Dindigulban és a Yercaudban töltött két gyakorlati év, ahol a dolgozók és a diákok is szívesen emlékeznek rá, erősen aláíratják ezt. Kedvenc sportja a kosárlabda és egy indiai népi hangszeren, a tablán játszik, ami két eltérő méretű és hangszínű dobból áll. Az ifjúsággal, a 18 éves és idősebb fiatalokkal foglalkozik a legszívesebben. Úgy látja, a magyar fiatalokban nagyon sok élet és tehetség van.

De Rossi elmondta, hogy az ő esetében mintha már a névadásakor Isten megmutatta volna, mi lesz az útja. A misszionáriusok élete egy kiteljesedett, igazi keresztény élet. Mindig csodálta azokat a misszionáriusokat, akiket hazájában ismert meg és nagy hálát érzett irántuk. Olyan akart lenni, mint ők, átélni ugyanazt, ki próbálni, mit érezhettek, milyen nehézségekkel küzdöttek meg, amikor Indiába mentek, ezért kérte magát Európába. Azt mondta előjárójának, nyitott mindenre, küldjék bárhová, csak ne Indiába.

Amikor megérkezett Magyarországra, ezzel fogadták: - Isten hozott! Sehol Indi-

ában nem hallotta még ezt a gyönyörű köszöntést, egy nyelvben sem találta. Úgy érezte, hogy nincsenek véletlenek, ami most történik vele, ez Isten terve.

A magyar nyelv nagyon érdekes, nagy kihívás, és a korábban érkezett indiai szaléziak, akik már nagyon szépen beszélnek magyarul, bizonyítják, hogy meg lehet tanulni.

Lejegyezte Lengyel Erzsébet

Isten éltesen Lóri Atya!

Az újpesti Clarisseum plébánosát Bíró Lóránt szalézi atyát köszöntöttük november 9-én a szentmisén 80. születésnapja alkalmából.

Kis kápolnánk zsúfolásig megtelt az őt szerető hívekkel, kicsikkel és nagyokkal egyaránt. Eljöttek és köszöntöttek a valamikori Nap utcai énekkarosok, akikkel Ő foglalkozott az 50-es években, a kommunizmus nehéz éveiben. Az egyházközség és az énekkarosok nevében Bükk László, a KDNP Újpesti szervezetétől Mihályi Gyula, a Fidesz újpesti szervezete részéről pedig Hladony Sándor urak köszöntötték Lóri atyát.

A kegyelemben gazdag és felemelő szentmisén hálát adtunk a Jőistennek a 20 éve a „Clariban” szolgáló lelki atyánkért. Köszönjük a Mindenhatóknak a sok-sok kegyelmet, melyet Lóri atya által felénk közvetített. Kérjük tartsa meg nekünk Őt továbbra is és adjon neki sok erőt és jó egészséget!

A szentmise után a hittanteremben folytatódott a köszöntés, az ünnepi torta elfogyasztásával és további énekköszöntésekkel.

Örültünk, hogy együtt lehettünk és ünnepelhettünk.

Budapest-Újpest, Clarisseum

Hírek a szalézi világból

Új generális anya a Don Bosco Nővérek élén!

Először a rend történetében nem olasz generális anyát választott a Segítő Szűz Mária Leányai szerzetesrend XXII. Általános Káptalanja. Október 24-étől Mazzarello Mária IX-ik utódjaként Yvonne Reungoat nővér vezeti a Don Bosco Nővéreket.

Sr. Yvonne 1945-ben a Franciaországi Plouenanban született. 1983-tól Párizsban volt tartományfőnöknő, és felelt az afrikai nővérekért is. 1996-ban került a rend Általános Tanácsába, s mint vizitációs nővér segítette az akkori generális anya munkáját. Az utolsó hat évben a generális anya általános helyetteseként szolgált.

A Don Bosco Nővérek mintegy 15000-en vannak jelen 90 országban, s ez a nemzetköziség tükröződik az újjáalakult Általános Tanácson is: Olaszországon túl Mexikóból, Spanyolországból, Indiából, Brazíliából, Kongóból, Indiából, Uruguayból, Írországból és Szlovéniából származó nővérek vezetik majd a Segítő Szűz Mária Leányait a következő hat évben.

Olaszország - Mondjuk el a fiataloknak a rend alapításának történetét!

Az olasz Elledici Kiadó, tekintettel a szalézi rend megszületésének 150 évfordulójára, amelyet 2009-ben ünnepelünk majd, egy új Don Bosco életrajzt adott ki. A könyv írója Teresio Bosco, aki a fiatalok szentjéről szóló több más kiadvány szerzője. A könyv kitalálja egy kicsit emlékeztet a közkedvelt "best seller" zsebkönyvekre, olcsó és könnyen hozzáférhető az olvasóközönség számára. A könyv nyelvezete és stílusa is alkalmazkodik a mai időkhöz, mintegy válaszképpen a rendfőnök felhívására, mely szerint „2009 azt várja tőlünk, hogy beszéljünk a fiataloknak a kezdetekről, mintha mi is társalapítók lennénk Don Boscóval együtt”. Az életrajz 50 000 példányban kerül ki a nyomdából várhatóan december elején.

(ANS – Rivoli)

közös vállalkozása. Székhelye Pozsonyban van, de Besztercebányán is működik egy stúdió. Az adást a Thor 3 műholdon keresztül sugározzák. A Lux TV honlapja: www.tvlux.sk

(Magyar Kurír/ANS)

Don Chávez a verseny után a foggiai oratórium fiataljaival

Róma - „Szentek futóversenye”

Minidenszentek ünnepén - Az idén először rendezték meg a "Fondazione Don Bosco nel Mondo" szervezésében a „Szentek futóversenyét”. A verseny célja a kongói „Margit Mama Központ” megsegítése volt. A kezdeményezésnek 3500 résztvevője volt. A rendezvényen megjelent don Pascual Chávez szalézi rendfőnök is, hogy buzdítsa a futókat.

A verseny résztvevői a futás befejezése után a Szent Péter térre mentek, ahol az Úrangyala elimádkozása után a pápa a következő szavakkal fordult hozzájuk: „Kedves barátaim! A lateráni Szent János, a Falakon kívüli Szent Pál és a Santa Maria Maggiore bazilikák érintésével érkeztek a Szent Péter térre. Örülök ennek az új kezdeményezésnek, amely kifejezi az életszentség útján való közös 'futás' örömet és fáradságát. Legyen egész életünk 'futás' a hitben és a szeretetben, amelyet az evangélium nagy tanúinak példája hat át!”

(ANS - Róma)

Vietnam – Egy tartomány misszionáriusi szívvel

Ötödik alkalommal ünnepelték a Szalézi Misszionáriusok Napját november 7-én a vietnami Don Bosco Tartományban. Több, mint háromszáz szaléziak, a misszionáriusok szülei és a Szalézi Család képviselői - vettek részt a Ho Chi Min városi szalézi tartományfőnökségen megrendezett ünnepségen. Jelentős volt a novíciusok, posztnovíciusok és a fiatal szalézi szerzetesnővendékek száma. Az ünnepségen jelen volt Vaclav Klement, a missziós ügyek felelőse is. A nap a Don Bosco misszionáriusi szíve című konferenciával kezdődött, majd ünnepi akadémiával folytatódott, ahol a fiatal szaléziak és a Don Bosco nővérek jeleskedtek. Az ünnepi szentmise keretében újabb öt szalézi adta át a rendfőnöknek címzett levelet, kérve, hogy küldje őket

misszióba. Battista Nguyen Van Then tartományfőnök beszédében emlékeztetett rá, hogy az utóbbi kilenc évben a tartomány 40 misszionáriust indított el távoli küldetésére (közülük négyet Magyarországra). Don Klement emlékeztetett rá, hogy Isten nagyszámú hivatással hálálja meg a vietnami tartomány nagylelkűségét: 40 jelölt és 36 novícius tanul hét hivatás-központban 450 aspiránssal együtt, akik mind egyetemi tanulmányokat folytatnak. Különösen kiemelte a dalati posztnovíciátusban folytatott igen sikeres animációs tevékenységet. (ANS - Dalat)

Szlovákia - Megkezdte adását az első katolikus televízió

A Szlovákiában élő embereknek szükségük van egy olyan családi csatornára, amely elé a szülők nyugodtan odaengedhetik gyermekeiket - nyilatkozott Marek Polacek, a Lux TV igazgatója. A Lux TV reggel 7.30-tól éjfélig sugároz. Az adó a Lux Communication stúdió, a Don Bosco Szaléziak és a Szlovák Püspöki Konferencia

Hírek a magyar tartományból

Büszkeségünk: Messné dr. Mezey Klára pécsi szalézi munkatárs a Szent Erzsébet rózsája-díj 2008. évi kitüntetettje!

Kazincbarcika

Parádé volt a javából!

Örömmel hallottam a diák-önkormányzati alakuló ülésen, hogy szeptember 18-án lesz városunkban a diákarádé. Az elmúlt tanévben iskolánk először vett részt ezen a rendezvényen, ahol a hat középiskola közül a negyedik helyezést értük el, de csak néhány ponttal maradtunk le a dobogós harmadik helyről.

Lázasan készültünk a versenyre. Az iskolai reklámkampányban tanár-diák egyaránt kivette részét. Lufikkal, plakátokkal feldíszított iskolával vártuk a zsűrit.

A hagyományos Egressy úti kamionos felvonuláshoz két órákor csatlakoztunk. Egyforma Don Bosco-s pólóban vonultunk fel, büszkén hirdelve, hogy a Don Bosco iskola diákjai vagyunk. Ezt követően játékos vetélkedőre került sor a Fő téren. Csapatunk mögé állva harsányan bíztattuk őket. Tréfásabbnál tréfásabb feladatok várták őket. Többek között kiderült, hogy egy Trabantba húsz ember is befér. Mi sajnos csak tizenöt embert tudtunk bele gyömöszölni, mivel a csapattagok elég nagyra nőttek. Lufi fújásban negyedik letünk, de a grafiti rajzolásban második helyet értünk el.

A vetélkedőben szerzett pontszámok alapján az idén is a surányisok érdemelték ki a nap fődíját, a Vándor csirke díjat. Mi ismét negyedik letünk, aminek nagyon örültünk.

A vetélkedőt dj-párba, rock koncertek és szabadtéri disco követte. Köszönjük a szervezőknek. Nagy élményben volt részünk!

Borza Zsanett

Gólyatáborban voltunk

Szeptember 22-én a felzárkóztató osztály 18 tanulója gólyatáborba indult Aggtelekre, ami nagyon izgalmasnak ígért. Én is az osztály tanulója vagyok, így izgatottan vártam az indulást. Sokat hallottam az Aggteleki Nemzeti Parkról és a Baradla-barlangról, de még nem jártam ott. Utunk első állomása a Baradla-barlang úgynevezett Vörös-tói bejárata volt. A 270 lépcsőn lemenve csodálatos világ tárult elénk. Földalatti sziklacsarnokai ámulatba ejtő nagyságú cseppkőternyai egy sejtelmes mesevilágot idéztek. Gyalogos túránk Jósavfőn ért véget, ahol a Baradla-barlang mesterséges bejáratán értünk ki. A hegyoldalba szemünk elé tárult a Tengerszem Szálló épülettömbje. Gyalogösvényen jutottunk el a Jósavforráshoz. Itt láthattuk Jósavfő gyöngyét, a Tengerszem tavat.

Aggteleken a Panoráma Hotelban 3 csodálatos napot töltöttünk el. Margó és Klári néni gazdag programot állított össze. Megtekintettük a református műemlék jellegű templomot. Foci, vetélkedők, a Hucu ménés megtekintése, sétakocsikázás, lovaglás, hegymászás tette változatossá a napjainkat. Nagy örömeinkre az igazgató, Géza testvér és Lytton meglátogatott bennünket, és gitározással, énekkel fejeződött be az utolsó esténk.

A harmadik napon a Baradla-barlang aggteleki ágát tekintettük meg. Délután fájó szívvel hagytuk el Aggteleket. Nagyon sok élményben volt részünk és sokat tanultunk.

Köszönjük először is osztályfőnökünknek, Margó néninek, és mindenkinek, akik ezekkel a szép napokkal megajándékoztak bennünket.

Buliska Péter

Megvalósult álom

Don Adriano Bregolin, a szalézi rend egyetemes vikáriusa, rendfőnök-helyettes október 9-én számos külföldi és hazai vendég, tanár és diák jelenlétében megálldotta a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola új szakképzési épületét. Az intézményben hét szakmát oktatnak, ezek szakmai műhelyeinek ad helyet az új épület, amely Blazsetics Ferenc építész tervei alapján készült.

Sokan úgy tartják, hogy nem érdemes álmokat kergetni. Bosco Szent János korának egyik legnagyobb álmódója volt: merész álmaiban templomokat, oratóriumokat, iskolákat látott - talán ez az épület is szerepelt az álmaiban, ami most elkészült Kazincbarcikán.

Kicsit hitetlenül hallgatták mindazok, akik februárban az alapkö megáldásánál jelen voltak, hogy az építkezés nyár végé-

re befejeződik, és ősszel, az új tanévben már ebben az épületben folyik majd a diákok szakmai képzése. De a munka gyors léptekben haladt, sok munkát maguk az iskola tanulói végeztek el, így a nyomdász, festő, közműves, hegesztő, cipész, varró és fodrász tanulók már birtokba vehetik az új, modern tanműhelyeket.

Havasi József atya, szalézi tartományfőnök nagyon sokat tett azért, hogy ez az álom megvalósuljon.

- Van okunk örülni - mondta ünnepi beszédében - hiszen egy új egyházi iskolát áldhatunk meg abban az évben, amikor arról emlékezünk meg, hogy 60 éve az országban majdnem az összes egyházi iskolát bezárták. Sok pénzbe és munkába kerül egy ilyen épület felépítése. Nekünk pénzünk nincs, de van hitünk és bízunk a Jóistenben, aki mindig küldött jötevőket, akik készek voltak segíteni. Követjük rendalapítónkat, Bosco Szent Jánost, aki szegény volt, de mert álmodni, hitt Istenségben és az emberek jószágában és világra-szóló művet épített fel.

Lengyel Erzsébet

Szombathely - Szent Kvirin

Új lendülettel - A szombathelyi oratóriumban szeptembertől pénteki műhelyeket hirdettünk, amelyek közül a gitározás, a kézművesség és a lacikonyha péntekenként, a színjátás különféle időpontokban zajlik.

A gyerekek kedvence a lacikonyha, ahol Horváthné Edit néni vezetésével a fiatalok együtt főznek a szülőikkel, munkatársakkal. Készült már palacsinta, képviselőfánk, linzer, gesztenyés-csokis kekszgyolyó, a következő alkalommal pedig ígértesnek tűnő tökrémlevesvel készülünk.

Szintén izgalmas műhelyfoglalkozásunk a színjátás, amihez adott a kiváló színházterem. A fiatalokkal illetve a szülőikkel együtt készülünk az ünnepekre különféle mókás darabokkal. Az elmúlt hetekben kezdtük meg a közel ötvenfős Don Boscó-s pástorjátékunk próbáit Horváth László és Brunászki Tamás irányításával.

Néptáncosaink hétről-hétre továbbra is a már jól bejáratott és kedvelt módon követik Kovács Sándor lépteit. Az utóbbi hónapokban a táncházhoz a fiatalok mellett sok új szülő és munkatárs is csatlakozott.

A gitárokra jelentkezett öt fiatalnak Füzi Zoltán tartja a műhelyfoglalkozást, idővel csatlakozhatnak majd a szentmiséken szolgálatot vállaló zenekarunkhoz, amelynek vezetője Borbély Kálmán.

A néprajzi műhely Fekete Katalin értékes szellemi hagyatékából az önkéntes felajánlásoknak köszönhetően szeptemberben újraindult Brunászkiné Kati és férje vezetésével. Nagy kedvvel álltak neki a csipeszfiguráknak, gyöngyfüzésnek, a lampionos felvonulás kellékeinek és a peddignád kosár készítésnek.

A műhelyfoglalkozások nagyon jó és sikeres színtérnek bizonyulnak az oratóriumi közösség és a szalézi munkatársak közös munkájához, összekovácsolásához. Don Boscótól kérünk hozzá világhírű ere-

Októberben ismét megrendeztük a Kollégisták - Szombathelyiek focirangadóját. Nem dőlt el, hogy ki a jobb ... Az első meccs 3:3 lett, míg a visszavágó 1:1-re végződött. Mindkét összecsapás után jól esett a Bárány Ferenc tanár úr által készített forralt bor.

jéből és kitartásából egy cseppet!

*Brunászkiné Kati, Brunászki Tamás,
Horváth László*

Sétáló rózsafüzér - Szeptember 24-től újraindítottunk egy szép hagyományt: a sétáló rózsafüzért. Ministránsainkkal és a hívekkel együtt gyertyafénnyel, hangos rózsafüzér imával jártuk körbe a Szent Kvirin templom előtti parkot. Közel hatvan hívő kísért a gyönyörűen feldíszített Szűzanya képet. A fiatalok gitárral és énekkel tették szebbé a körmenetet. Az utcákon egyre több ember figyelt fel rájuk. A következő alkalommal, november 24-én talán ők is csatlakoznak hozzánk.

Horváth László

Hírek a Szent Kvirin templom filiáiból

Bár hazánkban nem jellemző, hogy vidéki templomokban, egyházközségekben is jelen vagyunk, mégis úgy gondolom, hogy ezek a helységek sok új lehetőséget rejte-

nek magukban. A legfontosabb talán az, hogy a nyugalmat kereső fiatal családok az idők új jeleire irányíthatják figyelmünket, miközben ismét felfedezhetjük a kisebb közösségek és a családok értékét.

Újperint - Ismét elindult a hitoktatás, immáron külön csoportban az alsósokkal, és külön a felsősökkel. A létszám nem nagy (csupán 12 fő), de az órák megtartása az önkormányzat által rendelkezésünkre bocsátott helyi kultúrteremben zajlik.

A templomba egy helyi család adományából riasztórendszer szerelt be, ugyanakkor új üléspárnák is kerültek a padokra. Templomunk és annak kerti munkálatai a munkatársak és az egyháztestület tagjai jóvoltából mindig példamutatóan el vannak látva, és az adományként kapott virágok is szépen díszelnek. Sok jószándékú ember segítségét tapasztalhatuk meg mostanában is. Jelenleg a karácsonyi pástorjátékot gyakoroljuk.

Sorokmajor - Kedd esténként nyitva a templom hittanterme minden fiatal és idős számára. Teázgatás, élmények felidézése, vidám beszélgetések, tervezgetések jellemzik összejövetelünket. Mindig csodálkozom, hogy mi, „szürke, hétköznapi” emberek, hogyan meg tudjuk olykor színesíteni egymás életét. A közösséget még jobban összekovácsolja az, hogy a polgári és egyházi rendezvények nincsenek szétválasztva. Erről tesznek tanúságot a közös játéknapok, körmenetek. A „Szív-hang” énekarunk is buzgón gyakorol, sőt, pályázat segítségével sikerült egy új elektromos orgonát is beszerezni. Terveink között szerepel templomunk szigetelésének, fűtésének rendbehozatala, egy új papi szék elkészítése tölgyfából, méz és pálinkaszentelés Szent Miklós tiszteletére (tavaly nagy sikere volt). Idén is szeretettel várjuk Devecseri László költőt és Ba-

logh József költő-tanár-dalszövegíró az éjféli szentmisére egy-egy verscsokorral. *A végére egy kis személyes élmény (a sok közül):*

November 1-én közel harmincan mentünk ki az 1964 óta nem működő temetőbe, hogy ott a kegyelet gyertyáit elhelyezzük. Bár a főút forgalmas volt, mégsem gátolhatótt abban, hogy gyerek és felnőtt együtt imádkozzék. Az odavezető úton pedig énekeltünk, mintha búcsút járnánk. A jól látható útszéli fészület előtt megkértem két mellettem álló fiataalt, hogy szeretném, ha novemberben minden este égne ott egy pár mécses az elhunytakért. Ők ezt a feladatot örömmel elvállalták.

Ákos és Tamás! Hirtelen ötlet volt ugyan, de köszönöm a hozzáállásokat!

Azóta égnék a gyertyák.

P. Márkus Zoltán SDB

Eger

Lesz folytatás?

Az egeri Római Katolikus Főiskolai Lelkésztség és a Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium szentmisével köszöntette a tanévet, az október hónapot pedig szórakozással zárta. Viszont nem zárta az egész évet, sőt ez csak a kezdet.

Mi is történt eddig? Az egeri Líceum kápolnájában a Veni Sancte szentmisével október 6-án köszöntötték a 2008-as tanévet. Varga József főiskolai lelkész buzdító szavai, Lukács István orgonajátéka és a kórus csengő hangja az estét méltón zárta. Október 27-e estéjén pedig őszi hangulatot varázsolva a kollégium ebédlőjében teaházat alapítottak a szervezők, amelyet előadások, „dumaszínház”, versmondás, activity, néptánc, pingpongozás és csoszás színesített. Sem a Veni Sancte, sem a teaház nem lett volna eredményes a lelkésztség és a kollégium együttműködése és az ifjúság bizalomteli, kedves fogadtatása nélkül. E két rendezvény pozitív visszajelzést váltott ki, a szervezőket arra buzdította, hogy az ifjúságnak a továbbiakban is biztosítsa a kulturált szórakozási lehetőségeket. Újult erővel, kreatív ötletekkel, és ami a legfontosabb, nagy lelkesedéssel tervezik a további közös munkát. Például a teaháznál a cél az, hogy a vendégek, ha csak egy kis időre is, de az ebédlő ajtaja előtt tegyék le problémáikat, kötelességeiket, álljanak meg egy picit a rohanások közepette, térjenek be egy bögre teára és engedjék meg maguknak, hogy egy vidám kis közösségben beszélgesse- nek, táncoljanak, játsszanak, tekintsék meg a szervezett műsort, pihenjenek egy picit. Bárki szerepelhet vagy segíthet a szervezésben, ha kedvet érez hozzá, de a székeken, kanapékon pihenve is végigkísérhetik a történeteket. Egy biztos, hogy havonta egy este csak azért van, hogy a terheinket lerakjuk és egy bögre tea mellett ápoljuk a kapcsolatokat, felhőtlenül

játsszunk és elmerülünk a pillanatnyi boldogságban.

Olykor feltehetjük a kérdést: megengedjük-e magunknak a kikapcsolódást? Minden bizonnyal a lehetőséget Egerben a Lelkésztség és a leánykollégium tagjai megadják novemberben is, továbbá december, február, március, április és május egy-egy napján. A többi rendezvényt még csak most szervezzük, mert lesz még folytatás más formában is. *Pálfalvi Ivett*

Óbuda

Van óvodánk!

A III. kerület, Timár utca 13/b alatti Gyöngyösbokréta Óvoda szeptember 1-jétől a rend fenntartásában egyházi intézményként működik, mint az óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola tagintézménye. Mivel az iskolának nincs beiskolázási körzete, a jövőben az óvoda biztos bázist jelent majd számára. Az óvodában tíz óvónő és öt dajka gondjaira bízva mintegy száz gyermek tölti napjait. Az öt csoport között német nemzetiségű csoport is működik. Fokozott figyelmet fordítanak a népi hagyományok ápolására, kiemelten a kézműves- és néptánc foglalkozások keretében.

Boldogok vagyunk, hogy van óvodánk. És hogy ehhez mi fiatal szaléziak megkaptuk az 'óvoda-élmény' is, amennyiben heti egy-két alkalommal Gábor rendtársammal van szerencsénk oda be-betérni. Többeszerre tapasztalom: óvodánk az a hely, ahová belépéskor, amint vissza- akasztom a bejáratú ajtó kis biztonsági kallantyúját, egyszerre megszűnik számomra az idő. Rövidesen ugyanis kicsi kis ártatlan angyalkák ugrálnak körül, vonnak be játszani, mesélnek magukról, hogy már mi mindenre képesek, és rajzolnak, kifogyhatatlanul ajándék rajzocskákat. Jézus szerint "ilyeneké a mennyek országa" (Mk 10, 14). A szent szavakat korunkra értelmezve akkor én itt és ilyenkor a mennyek országában vagyok. Mondha-

tom, nem is érzem másként magamat! Az ember, aki eddig is nagy-nagy kedvet kezd érezni a kicsinyek tanításához, most egyszeriben elkezd szemlélni őket. Tanulni szeretne tőlük. Milyen a mennyek országa? Mi a feltétele? Miért a gyereket és a gyermeki lelketet bírónak mondja Jézus országa birtokosának? stb. "A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni, akarsz-e mindig, mindig játszani" - Kosztolányi és benne az 'idős ember' ráérezett és megérett erre a gyermeki, önfeledt lelketre: a szeretetben, békében, egyetértésben, a csupán "csak levésben" eltöltött idő maga a boldogság! Belefeledkezek én is az óvodai otthémben, elfeledem minden gondomat, és jóízűen peregnek a percek, az órák, amíg meg nem jönnek a szülők, nagyszülők a gyermekekért. Az egyik gyermek így feddi kedvesen édesanyját: - Miért nem később jöttél értem? - De aki helyben hallja, az tudja is: ez nem annyira szemrehányás, mint inkább magának az óvodának, az önfeledt és időtlen boldogság dicsérete. Boldog "óvoda-élményt" kívánok mindannyiunknak... és tessenek személyesen megtapasztalni!

P. Csány Péter SDB

Nyergesújfalu

Oratóriumi jutalomkirándulás 2008

Idén sem maradt el a jól megérdemelt jutalomkirándulás Lengyelországba.

Az uticél Przemśl (*ejtsd: Psemészl*) volt. Az úton Nádudvari Géza testvér is velünk volt, és természetesen aki az egészet megszervezte nekünk Kukuczka Robi atya is. Rengeteget utaztunk a négy nap alatt, de rengeteg élménnyel is gazdagodtunk. Első nap Krakóbba mentünk. Már este volt, mire kisbuszaink megérkeztek a szálláshelyünkre a krakkói szalézi tanulmányi házba, ahol teológiát tanulnak a kispapok. Lefekvés előtt vacsorára és egy rövid városnézésre azért maradt még időnk. Robi atya nagyon sok nevezetességet mutatott nekünk és mesélt is róluk. Csodálatosan

Köszöntünk István atya! Köszönjük István atya!

Isten éltesse 70. születésnapod alkalmából!

Köszönjük, hogy a kilencvenes évek elején meghívtad Albertfalvára Don Boscót. Ő elfogadta meghívásodat és segítségével 1992. január 30-án, Don Bosco ünnepének előestéjén megalapíthattad az albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolát. 1992. augusztus 30-án volt az első Veni Sancte a Szent Mihály templomban, ahol közel 400 diák vett részt és kezdte meg az első tanévet a DONBOSCO-ban.

Alig telt el egy-két év, Ábrahám Béla atyával meghirdették a szülői hittant, ami nagy siker volt. Így a tanulók szüleinek hitéleti nevelését is a vállatokra vették. Minden alkalommal igényesen és érdekesen felépítve az összejövetelek témáját, éves tematika szerint haladva, lehetőséget adva a kötetlen baráti beszélgetésekre.

Éreztük az együvé tartozás élményét és igényét. Talán ebből nőtt ki, nevelődött ki az albertfalvi szalézi munkatársak csoportja. Az első ígértétél 1997-ben volt, nyolcan mondtatok igent Don Bosco hívására. Mára már tizennyolcan vagyunk, de újabb és újabb érdeklődők jönnek közénk.

A munkatársi felkészítő beszélgetések, elmélkedések nálad a plébánián, kellemes környezetben tea és sütemény mellett zajlottak. Majd tíz éven keresztül voltál mindig szívélyes házigazdánk. Soha nem vontad ki magad a programok alól, pedig a rengeteg tudományos munkád és a plébániai feladatok bizonyára erősen igénybe vettek.

Köszönjük, hogy lehetőségedhez mérten mindig maximálisan támogattad az albertfalvi fiatalok példaföldszentkeresztli lelkigyakorlatait, a különböző táborokat, a Vidámság napját, a Csillagtábort. Az albertfalvi szalézi munkatársi csoport tagjaként érdekes előadásaidal járulsz hozzá lelki fejlődésünkhöz, tudásunk elmélyüléséhez.

Köszönjük István atya! Köszöntünk István atya!

Verbényi István atya,
szalézi munkatárs

Aggházyne Judik Eszter

szép Krakkó az esti fényekben!

Másnap lehetőségünk volt világosban is megnézni a várost. Elsétáltunk többek között a Jagelló egyetemhez, amelyet a magyar-lengyel Hedvig királynő támogatásával sikerült felépíteni, és ahol II. János Pál pápa is tanult. Majd ismét buszba ültünk és indultunk is tovább. Mielőtt megérkeztünk volna Przemslbe, még megálltunk Łańcutban és megnéztük a palotát.

Este Przemslben egy kedves atya a késői óra ellenére körbevezetett minket, megmutatta a templomot, Czartoryski Ágoston sírját, akit 2004. április 24-én II. János Pál pápa boldoggá avatott.

A harmadik nap a közeli hegyekre mentünk, az úgynevezett Tatár dombra libegőzni és bobozni. Robi atya megmutatta nekünk a Nagy Kázmér várat és voltunk a magyar katonák sírjánál is.

Utolsó nap részt vettünk egy szentmisén,

ahol hálát adtunk Istennek, hogy itt lehetünk, és jó hangulatban eltölthettük ezt a négy napot.

A hazafelé vezető úton még néhány helyen megálltunk, többek között a krasieczyni várnál, aminek az udvarán áll egy úgy nevezett "szerelem fa". A legenda szerint ha azt a fát valaki jobbról balra háromszor körbefutja, hamarosan rátalál a szerelemre. Többen kipróbáltuk és most várjuk a hatását...)

Egy biztos: ezt a négy napot sosem fogjuk elfelejteni. A közös éneklések, az esti kártyázások, a több órás buszozás, a viccselések, vagy amikor kalodába zártak minket, vagy éppen amikor Krakkóban a helyiakkal ismerkedtünk, ez mind-mind felejthetetlen élmény marad!

Köszönjük Robi atyának, hogy elhozott minket és megmutatta nekünk a csodálatos Lengyelországot!!!

Moczko Zsanett

Gyermeksorsok

Az iskola folyosóján vidám nevetés visszhangzott. Valaki megjegyezte:

- Jókedvűek a Tóth fiúk...

Három mosolygós fiú nevetgált a folyosó végén. Valóban ők voltak „a Tóthok”: János, a 12. osztályos kőműves tanuló, István, a 12. osztályos festő tanuló, és a legfiatalabb, Józsi, aki a felzárkóztató osztályba jár.

Nem is oly rég még nem sok vidámságra volt okuk, az élet nem kényeztette el őket.

Az édesapjuk nagyon ivott, és durva volt a családhoz. A szülők 1992-ben elváltak. Józsi csak egy éves volt. Azóta a fiúk nem látták az édesapjukat. Az édesanya szüleihez költöztek egy Edelény melletti tanyára, ahol a nagyapa birkapásztor volt. Az édesanya dolgozott, a nagymama felügyelt a fiúkra. És akkor 2001-ben édesanyjuk meghalt, majd 52 évesen a nagymama is hirtelen meghalt, így a fiúknak csak a nagyapa maradt, aki gyakran nyúlt a pohárhoz. A fiúk is ittak, verekedtek, szétverték a bútorokat és csavarogtak.

Mind a hárman Edelénybe jártak iskolába, vagy inkább az iskola mellé, főleg a nagyobbak, János és István. Rudabányára a bezárt bányába jártak kőzeteket gyűjteni, amit eladtak, és abból egy kis zsebpénzt szereztek.

Az edelényi iskolában Molnár-Gál Béla hitoktatónak feltűnt, hogy Tóth Józsi mennyire szereti a hittanórákat, még más osztály hittanóráira is bekéredzkedik. Érdekelni kezdte a fiú sorsa. Megismerkedett a nagyobbakkal a buszmegállóban és meglátogatta a nagyapát, aki örömmel hallotta, hogy Kazincbarcán a Don Bosco iskola befogadná a fiúkat. Kollégiumi elhelyezést is kapnának és szakmát tanulhatnak. Így kerültek Kazincbarcára. Már második éve a Don Bosco iskola tanulói. Józsi szerint soha nem érezték még ilyen jól magukat, mert érzik, hogy szeretik őket és törődnek velük. Molnár-Gál Béla is már a Don Bosco iskola hittantanára. A Tóth testvéreket azóta is istápolja, de nemcsak ő, hanem a kollégium és az iskola minden nevelője. A jövő évben a fiúk szeretnének elsőadózók lenni. János, a legnagyobb már ministrál a szentmisén. Terveket szőnek, a szakma elvégzése után középiskolába szeretnének menni.

Ennél szebb feladat nem is lehet egy szalézi iskolában tanító pedagógusnak, minthogy a fiatalokat Isten útjára terelje, és hasznos állampolgárrá nevelje.

Isten áldása és békéje legyen velük egész életükben,

Lejegyezte: Szuromi Béláné

Előttünk jártak

P. Harangozó János SDB 1892-1973

Sokszor mondtam már, hogy jelen és jövő nem létezhet a múlt ismerete nélkül. Mi, akik több mint 40 év után elkezdjük az újjáépíteni tartományunkat, tudatában vagyunk annak, hogy elődeink imádsága és szenvedése tette lehetővé az újrakezdést. Nagy elődeink voltak, kimagasló személyiségek - ezek közé tartozik a mi jó magiszter urunk, Harangozó János atya. Abban a nagy kegyelemben részesülhettem, hogy novíciusmesterem volt és hosszú ideig ismerhettem.

Harangozó János a Vagy megyei Szentpéterfán született 1892. március 6-án. Tizenöt esztendőes gyermekként került Olaszországba, a cavagliai Szent István királyról elnevezett szalézi intézetbe. A teológiát a Szent Amzelmet egyetemen végezte. Nagy tudású ember volt, héber és görög nyelven olvasta a Szentírást. Klasszikus latintudása mellett kitűnően tudott franciául, horvátul és természetesen olaszul is. 1922. június 10-én szentelték pappá Rómában, és ott is kezdte meg lelkipásztori működését.

Elöljárói 1931-ben haza rendelték. A visegrádi intézet vezetését bízták rá, majd Gyulán, Újpesten, Esztergomtáborban és Tanakajdon volt igazgató. 1945-től az újoncok mestere lett. Mintaszerű életén és mély lelkén nem csak elcsodálkoztak a novíciusok, de útmutatást is kaphattak, milyen irányban kell majd elindulniuk.

A torinói Segítő Szűz bazilika mellett látni lehet Don Bosco szobrát, amint a gyerekek a kezét fogják, a reverendájában kapaszkodnak. Így volt Harangozó János is Visegrádon a növendé-

kek között. Menhelyről jöttek a gyerekek, legtöbbször több „apja” és „anyja” is volt, de végeredményben nem volt nekik egy sem. Ezek a gyerekek csókolgatták Harangozó atya kezét, tülekedtek egymás közt, hogy a reverendáját megérinthessék! Többször előfordult, hogy szökés miatt rendőrök kísérték be egy-egy gyereket. Sokan szigorú büntetésre akarták ítélni őket. És ekkor mutatkozott meg Harangozó atya jósága, szeretet: ágyba parancsolta az éjszakai hidegben átfázott gyermeket, meleg tejet hozatott neki és szerető szívvel szólt hozzá. Ez a gyermek nem próbálkozott többet megszökni.

Jósága tette képessé arra, hogy utolsó éveiben is harminc ministránsa legyen egy nem éppen nagy faluban. Nagy lelki ereje volt és mindenki felé kiáradó szeretete. Don Giovanni legyőzött minden ellenszegülőt a szeretetével. Nála ez valóság volt: nyíva az ajtó, a szíve még inkább.

Szerette az egyszerűséget, a szegénységet. Új ruhája aligha volt, azt is ajándékba kapta. Szerette a betegeket. Bár lábai már elgyengültek, mégis szívesen sietett hozzájuk és vitte nekik az örök Igét szóval és az Oltáriszentségben a szent útravalót.

Végül 1973. január 3-án neki is megszólalt a harang. Elestett a küzdőtérén. Egy hely biztosan jutott Harangozó atyának a mennyországban, neve ott ragyog az örök élet nagy könyvében, és bevésve marad a magyar szaléziak szívében is.

János bácsi, köszönjük példádat, és ígérjük, hogy követjük azt!

P. Havasi József SDB

Itt járt don Adriano Bregolin, a rendfőnök helyettese

- avagy egy római előjáró magyarországi munkanapjai

A Magyar Szalézi Tartományt október 9-11. között meglátogatta don Adriano Bregolin, a szalézi rend egyetemes vikáriusa, rendfőnök-helyettes.

Miután 9-én a reggeli órákban megérkezett Budapestre, Kazincbarcika felé vette útját, ahol megáldotta a Don Bosco Szakiskola új szakképzési épületét.

Másnap délelőtt meglátogatta a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskolát, és közvetlen hangnemben elbeszélgetett a diákokkal (harmonikázott is nekik!) és a tanárokkal. Elmondta, hogy nyolc nappal ezelőtt Mexikóban volt, hónap végén Kenyában lesz, Afrikában, novemberben pedig Thaiföldön, Timorban és Távol Keleten.

Nyergesújfalu után útba ejtette Péli-földszentkeresztet, megtekintette a kegytemplomot, majd a délutánt a balassagyarmati oratóriumban töltötte. Este már ismét Budapesten volt, és az óbudai oratóriumban mondott „Jóéjszakát” az ott összegyűlt fiataloknak.

Látogatása utolsó délelőttjén don Bregolin felkereste az újpesti rendházat, majd a déli órákban visszautazott Rómába.

- Nagyon fontos, hogy jó fejünk, éles eszünk és dolgos kezeink legyenek - mondta a fiataloknak. - Jó, ha vidámak vagyunk, de nagyon fontos, hogy gondolkodjunk és ne legyünk felületesekek. De nem elég az értelem, a gondolkodás. Lényeges, hogy amit gondolunk, az a szív által is működjön. Mondhatom azt, hogy a világbéke nagyon fontos, ha közben olyan személy vagyok, aki mindenkivel veszekedik és vitába száll. Mondhatom azt, hogy a

hűség nagyon fontos, de lehet, hogy ezzel szemben én olyan vagyok, aki sokszor változik. A szív az, amivel szeretjük azokat a dolgokat, amiket akarunk. De a fej és a szív sem elég, kell egy harmadik elem, azok pedig a kezeink. Amit a mindennapi életünkben felismerünk, mint jót, amit szeretünk a szívünkben és tudjuk róla, hogy jó, azt meg is kell tennünk, meg kell valósítanunk.

Don Bregolin a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola diákjaival

Olvastam valahol...

Mitől fehér a mórok tenyere

Lassacskán mindenfelé elterjedt a hír a csodálatos gyermekről, akinek fény koronázza a fejét. Még a legtávolabbi országokban is hírt kaptak róla. Élt ott három szomszéd király, akiket különös módon Gáspárnak, Menyhártnak és Boldizsárnak neveztek, mint manapság egy lovászt vagy egy házalót. Ennek ellenére igazi királyok voltak, és – ami még figyelemreméltóbb – bölcs emberek. Az írás tanúsága szerint értettek ahhoz, hogy a csillagok járását kövessék, pedig az nehéz mesterség, mindenki tudja, aki megpróbált már csillag nyomába szegődni. Hárman tehát összefogtak, és estefelé pompás kísérettel teve- és elefántháton gyorsan útnak indultak. Napközben ember és állat egyaránt a köves pusztá szikláit alatt pihent. A csillag, amelyet követtek, az üstökös, türelmesen várt az égen. Meg is izdadt kicsit a nap hevében, míg végre ismét besötétedett. Akkor újra a karaván előtt ballagott, ünnepélyesen világított, mutatva az utat.

Így azután a menet jól haladt. Amikor azonban Jeruzsálem helyett Betlehem felé fordult a csillag, nem akarták tovább követni. Arra gondoltak, ilyen fejedelmi gyermek inkább palotában fekszik, semmint egy nyomorúságos faluban. Az üstökös kétségbeesetten ugrált ide-oda, csóválta a farkát, de ez sem használt. A bölcsök olyan okosak voltak, hogy sokáig nem értették meg azt, ami józan paraszti ésszel fölfogható.

Ezalatt fölött a nap is, a csillag pedig elhalványult. Szomorúan helyezkedett el egy fa koronáján, amely az istálló közelében állt. Aki elment alatta, nem vélte többnek egy ágak között felejtett citromnál. Csak éjszaka mászott ki, és lebegett az istálló fölött. Boldogan pillantották

meg a királyok. Hanyatt-homlok ügettek oda. Egész nap kutattak a megígért gyermek után, de nem találták. Jeruzsálemben csak egy visszasztító, hájas ember tartózkodott.

Nos, a három közül egyik, akit Menyhártnak neveztek, mór volt. Hórihorgas és olyan koromfekete, hogy a csillag erős fényében sem lehetett mást látni belőle, mint szemgolyóját és ijesztő fogsorát. Otthon királlyá tették, mert egy picit feketébb volt a többi feketénél. De bántotta az, hogy ezen a tájon úgy néztek rá, mint ha az ördög bőrét viselné. Már útközben sikítózva menekültek a gyermekek anyjuk ölébe, amikor tevéjéről lehajolt, hogy édességgel ajándékozza meg őket. Az asszonyok keresztet vetettek volna, ha már akkor

tudták volna, hogy a keresztény ember hogyan védekezzék a kísértés ellen. Menyhárt utolsóként lépett bátortalanul a gyermek elé, és a földre vetette magát. Ő, csak legalább egy kis fehér foltot tudna mutatni, vagy legalább a lelkét láthatóvá tehetné. Kezébe temette arcát, telve aggodalommal, hogy az Istengyermek ne hogy megijedjen tőle.

Mivel nem hallott sírást, ki mert egy kicsit pillantani ujjai között. Szavamra! A bájos kisfiú mosolygott, kinyújtotta a kezét fürtös haja után.

Mérhetetlenül boldog volt a feketék királya. Sohasem ragyogott még ennyire a szeme, szája széle az egyik fülétől a másikig húzódott.

Nem tehetett mást Menyhárt: átkarolta a gyermek lábait, s megcsókolta az összes lábujját. Így volt ez szokás Mórországban! Amikor kezét elvette, csodát látott: fehér volt a tenyere.

K. H. Waggerl: Történet pedig...

Illatozó karácsonyi díszek

Személyes, meghitt, kézzel készített ajándékok, finom italok és ételek, ragyogó karácsonyfa, fűszeres, téli illatok, boldog családtagok a fa körül – valahogy így néz ki álmaink családi fészkeben a karácsony

Amit mi magunk készítünk, az mindig becsesebb, kedvesebb. A sajátkezűleg elkészített karácsonyi díszek egyediek, mutatósak és még illatoznak is! Elkészítésük nem kíván meg rendkívüli képügyességet, gyermekek is könnyen boldogulnak vele.

Hozzávalók:

- kartonpapír
- arany színű tempera vagy akrilfesték
- illatos fűszerek (pl. fahéjrudak, szegfűszeg, csillagánizs)
- szárított narancs/citrom karikák
- szezám mag
- arany színű zsinór vagy szalag a kötözhöz
- univerzális ragasztó

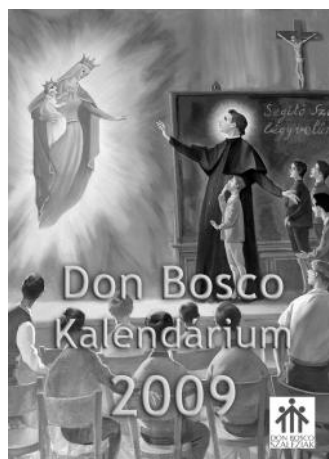
A kartonra rajzoljunk (vagy mézeskalács kiszűrő formákat rajzoljunk körbe) szív, csillag vagy fenyő formát, vágjunk ki és fessük le arany festékkel. Ez lesz a díszek alapja. Fúrunk bele egy kis lyukat és fűzzük bele a felfüggesztéshez szükséges zsinórt. Ezek után a karton alapra ragasszunk fűszereket és a szárított narancskarikából kivágott szeleteket. Az üresen maradt részeket kenjük be ragasztóval, szórjuk meg szezám maggal. Amikor megszáradt, a magokat óvatosan fessük le egy kevés arany festékkel.

Amikor a Betlehemben született gyermekre emlékszel, hajlj meg a tulajdon szívedben élő gyermek előtt, és kövesd álmaid csillagának fényét, s tudd, Isten veled van, bárhová mész is.

Hagyd, hogy az istállóban született remény megmutassa neked, hogy az Úr egy kisgyermeken át is képes megváltani a világot.

Karácsony szelleme egész évben melengesse lelkedet! Béke és kegyelem kíséren utadon az Atya, a Fiú és a Szentlélek Isten nevében a világ végezetéig. Ámen.

KARÁCSONYI KÖNYVAJÁNLO

AJÁNDÉKOZZON KARÁCSONYRA 2009-ES DON BOSCO KALENDÁRIUMOT!

Megrendelhető
a tartományfőnökségen
Tel.: (1) 453-2277
és a szalézi plébániákon.

Szőke János:

A negyedik király

Ki ne ismerné a Háromkirályok történetét, s az utazásukat, melynek során elindultak egy távoli országból, hogy hódoljanak a Gyermek Jézusnak? Volt azonban egy negyedik király is, Artabán. Ő is meglátta a csillagot és útra kelt.

Ára: 400,- Ft

P. Szőke János:

Karácsonyi történetek könyve

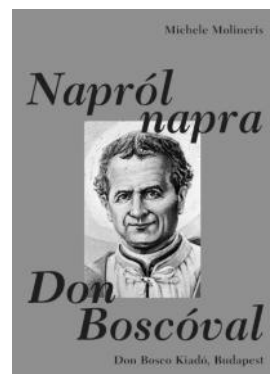
Jézus születésének megindító történetét és más, régi legendákat is találunk a világ minden részéről, amelyek a Szenteste csodáiról szólnak. Nagyszerű élményt nyújthat, bármilyen korú gyermeknek.

Ára: 1.600,- Ft

Stephanie Jeffs – John Haysom: Az első Karácsony története

Ez a könyv nagyszerű képekkel illusztrálva meséli el a názáreti Jézus születésének történetét. Arra törekszik, hogy az új nemzedékek is megismerjék ezt a csodálatos eseményt.

Ára: 450,- Ft

Michele Molineris: Napról napra Don Boscóval

Ez nem Don Bosco életrajza, mégis megtörtént esetek hiteles leírásai. Mindegyik egy gyöngyszem, lámpás a megszokott szürkeségben. Úgy érezzük, Don Bosco minden nap velünk van.

Megvásárolható és megrendelhető a DON BOSCO KÖNYVESBOLTBAN
Budapest, Múzeum körút 7. Tel.: (1) 318 67 17 és a szalézi plébániákon.

A 2009-es tartományi Don Bosco ünnep 2009. január 31-én, szombaton lesz Óbudán.

Minden munkatársat, fiataalt, volt növendéket
és Don Bosco-tisztelőt szeretettel várunk!

LAPZÁRTA UTÁN ÉRKEZETT A HÍR

Szobrot állítanak Lukács Lajosnak

Telekes községben adománygyűjtést szerveztek és egész alakos szobrot készíttettek Lukács Lajos szalézi atyáról, aki tizenhét éven át végezte itt lelkipásztori munkáját. A szobor a telekesi Szentháromság templom bejárata mellé kerül majd. Lukács atya papi teendőinek ellátásán, az emberek lelki vezetésén túl a szívén viselte az emberek gondjait, minden erejével a közösség összetartásán dolgozott. Alázatosságával, példamutató magatartásával az őt megismerő emberek szívében maradandó nyomot hagyott, ezért szeretnék emlékét szobor formájában is megőrizni.

▲ Andrásfalvy János atya és Van Hecke atya

▲ Frank Pál atya köszöntőt mond

▲ Van Hecke atya belga rendtársaival

▲ Csány Péter atya felolvassa visszaemlékezéseit

▲ Nguyen Hai Ly Jakab köszönti Havasi atyát

▲ Don Štefan Turansky régióvezető jelenlétében Van Hecke Albert atya aláírja a tartomány átvételéről szóló okmányt

▲ Az ünnepi szentmise ▼

▲ Don Štefan Turansky régióvezető
Van Hecke atya és Havasi atya

**Az új tartomány-
főnök beiktatása**

A misszionáriusok köszöntőjét
Misquitta Claudius olvasta fel▼

DON BOSCO
SZALÉZIAI

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 3500 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Van Hecke Albert SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Szász Gábor
A címlapon: Van Hecke Albert, az új tartományfőnök és Havasi József, az eddigi tartományfőnök a misszionáriusok körében
Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában; felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654